

זבחים עא
עניין: פרק התערובות

תוס' ב"ק מא:
על פי עד אחד או על פי בעלים. צריש פרק התערובות (זבחים ד' עא. וס"פ)

אוהב ישראל ליקוטים חדשים, ליקוטים

המה היו מהכשרים ולכן מהם לקח נח אחר המבול להקריב קרבן לה' אבל קודם המבול היו כולן פסולין להקריבה מפני התערובות האיסור כנ"ל. ולפ"ז נוכל לפרש דברי הזוה"ק שלא יהיה סותרים דחז"ל ע"פ כי מלאה הארץ חמס ודרשו חז"ל לא נחתם גז"ד כ"א בשביל הגזל ובזוה"ק מבואר להיפך במה דא' שם כי לא נחתם גז"ד רק בשביל זנות ולפי דברינו הנ"ל אפשר לומר שזה כוונת הזוה"ק דהנה באמת לא נחתם גז"ד אלא מחמת החמס אשר בכפיהם כדברי חז"ל. אך אם היה אז נמצא לנח בהמה כשרה להקריבה היה מכפר עליהם לקרוע מהם הגז"ד ולקשר אותם באילנא דחיי אך מחמת הזנות שהיה תערובות בעולם ולא היה ידוע לנח איזה בהמה כשרה להקריבה לזה לא הקריב קרבן קודם המבול וזה כוונת הזוה"ק שלא נחתם גז"ד אלא בשביל זנות כנ"ל ושניהם לדבר אחד נתכוונו. והבין:

א' בזה"ק פ' נח. אמר ר' אחא כד חטא אדם קדמא היה כל העולם בסכנתא עד דהקריב נח קרבן לה'. וכן איתא בזה"ק לקמן ע"פ וירח ה' את ריח הניחוח עיי"ש. וקשה מדוע לא הקריב נח קרבנות קודם המבול והיה מכפר על בני דורו. וכן הקשה רב אחא בעצמו שם. וכי נח שהיה צדיק מדוע לא הציל ממיתה את כל בני דורו ותיירץ כי לא היו אז בני דורו מקושר באילנא דחיי ע"ש וא"כ קשה קושיא הנ"ל הלא ע"י קרבנות היה ביכולת ביד נח להציל את כל בני דורו ממיתה. אכן הענין הוא. דהנה כתיב בפסוק כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ ודרשו חז"ל אף בהמה חיה ועוף נזקקין לשאינן מינן א"כ לא היה ידיעה לנח איזה בהמה כשרה להקריבה כי כן פסק הרמב"ם ז"ל אם יתערב רובע א' אפי' בתוך אלף לא בטל ופוסל את כולן מלהקריבה ולפ"ז היו אז כל הבהמות פסולין מלהקריב א' מהן קרבן כי התערובות היה בכל העולם אמנם כשבאו מעצמם אל התיבה וכל שהתיבה קולטתו

מסילת ישרים פרק ט"ז

רחוק הוא משלימותו. אמנם מה שצריך לאדם יותר עיון ומלאכה רבה הוא תערובת האיסור. דחיינו שלפעמים האדם חולך ועושה מצוה לשמח סמך. שכן גור אבינו שבשמים. אמנם לא יחדל מלשתף עסה איוון פניה אחרת או שישבחוהו בני האדם. או שיקבל שכר במעשהו. ולפעמים אפילו אם לא יהיה מתכוין סמך לשישבחוהו, כשמות לבו על השבח ירבה לדקדק יותר. כעין מעשה של בתו של ר"ח בן תרדיון שחיתה פוסעת פסיעות יפות. וכיון ששמעה שאומרים כמה נאות פסיעות של רביה זו. מיד דקדקה יותר. הרי התוספת הזה נולד טבח השבח שישבחוהו. ואמנם אעפ"י שאיסור כזה בטל במיעוטו עכ"פ המעשה שתערובות כזה בתוכו, טהור לנמרי איננו. כי הנה כשם שאין עולה על גבי המזבח שלמטה. אלא סולח נקיה מנופה ב"ג נפה. שכבר טהור לנמרי מכל סיני. כך א"א לעלות על רצון מזבח העליון להיות מעבורת האל השלמה והמבורחת. אלא המבורח שבמעשים חסור מכל סיני סיני. ואינני אומר שמה שהוא זולת זה יהיה נדחה לנמרי. כי הרי חקב"ה אינו מקפח שכר כל ברית. ושלם שכר המעשים לפי מה שהם. אמנם על העבודה התמימה אני מדבר. הראויה לכל אוהבי ה' באמת. שלא יקרא כוח השם אלא העבודה המהורה לנמרי. שלא תהיה הפניה בה אלא לשם יתברך ולא לזולתו וכל מה שיתרחק מן המרינה הזאת בפי הרבות ריחוקו כן ירבה החיסרון בה. הוא מה שדור המע"ה אומר (תהלים ע"ג) מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ. ואמר כמו כן (ספרי' ט) צרופה אמרתך מאד ועבדך אחבה. כי באמת העבודה האמתית. צריכה להיות צרופה הרבה יותר מן הזהב ומן הכסף והוא מ"ש על התורה (ס"ט) אטרות ה' אטרות טהורות כסף צרוף כעליל לארץ מווקק שבעתים. ומי שהוא עובד ד' באמת. לא יסתפק כוח. כמנעם. ולא יתרצה לקחת כסף מעורב בסינים ובדילים. דחיינו עבודה מעורבת כפניות לא מוכות. אלא חן והמהור בראוי. ואז יקרא עושה מצוה כמאמרת. שעליו אחז"ל (שם ס"ג) כל העושה מצוה כמאמרת אין מבשרין אותו בשורות רעות. וכן א"ל (נדרים סג) עשה דברים לשם פעלים. ודבר בהם לשמן. והוא מה שבחורים אותם שם. עובדי ה' בלב שלם.